

Atunci Isus a zis celor doisprezece:
«Voi nu vreți să vă duceți?»

«Doamne», I-a răspuns Simon Petru,
«la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele
vieții veșnice.

Și noi am crezut și am ajuns la cu-
noștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui
Dumnezeu» (Ioan 6:66–69).

Petru a dobândit ceea ce poate
fi învățat de către fiecare ucenic al
Salvatorului. Pentru a fi devotați lui Isus
Hristos, noi Îl acceptăm ca Mântuitor al
nostru și facem tot ceea ce putem pen-
tru a trăi conform învățăturilor Sale.

După toți anii pe care i-am trăit și
în care am predat și am slujit, după
milioanele de kilometri pe care i-am
străbătut în întreaga lume, după toate
experiențele avute, există un adevăr
măreț pe care îl voi împărtăși. Acesta
este mărturia mea despre Salvatorul
Isus Hristos.

După ce au avut o experiență sacră,
Joseph Smith și Sidney Rigdon au
consemnat următoarele:

„Și acum, după numeroasele mărtu-
rii care au fost date despre El, aceasta
este mărturia, ultima dintre toate, pe
care o dăm despre El: Că El trăiește!

Pentru că L-am văzut” (D&L
76:22–23).

Cuvintele lor sunt exact cuvintele
mele.

*Eu cred și eu sunt sigur că Isus este
Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. El tră-
iește! El este Singurul Născut al Tatălui,
și „de El, prin El și din El lumile sunt și
au fost create și locuitorii din ele sunt
născuți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu”*
(D&L 76:24).

Îmi depun mărturia că Salvatorul
trăiește. Eu îl *cunosc* pe Domnul. Eu
sunt martorul Său. Cunosc marele
Său sacrificiu și dragostea Sa veșnică
pentru toți copiii Tatălui Ceresc. Îmi
depun mărturia specială, cu umilință,
dar cu siguranță absolută, în numele
lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul William R. Walker

din Cei Șaptezeci

Să trăim fideli credinței

*Fiecare dintre noi va fi binecuvântat din belșug, dacă va
cunoaște povestirile de credință și curaj care i-au condus
pe strămoșii noștri să se alăture Bisericii Domnului.*

Îmi place foarte mult istoria Bisericii.
Poate la fel ca în cazul multora
dintre dumneavoastră, credința mea
se întărește când aflu despre devota-
mentul remarcabil al strămoșilor noștri
care au acceptat Evanghelia și au trăit
fideli credinței.

În urmă cu o lună, 12.000 de ti-
neri minunați din Districtul Templului
Gilbert, Arizona, au celebrat noul lor
templu cu un spectacol impresionant
de teatru și dansuri demonstrând an-
gajamentul lor de a trăi în mod nepri-
hănit. Tema celebrării a fost „Să trăim
fideli credinței”.

La fel cum au făcut acei tineri
sfinți credincioși din Arizona, fie-
care sfânt din zilele din urmă trebuie
să se angajeze să „trăiască fideli
credinței”.

Cuvintele imnului spun: „Fideli
credinței ce părinții-au prețuit”
(„Fideli credinței”, *Imnuri*, nr. 163).

Noi putem adăuga: „Fideli credinței
ce bunicii-au prețuit”.

Măntreb dacă fiecare dintre acei
tineri entuziaști din Arizona cunoșteau
istoria propriei lor Biserici – dacă ei
cunoșteau modul în care familia lor
s-a alăturat Bisericii. Ar fi minunat
dacă fiecare sfânt al zilelor din urmă
ar cunoaște povestea convertirii stră-
moșilor lor.

Fie că sunteți sau nu un descendent
al pionierilor, moștenirea de credință
și sacrificiu a pionierilor mormoni
este moștenirea dumneavoastră. Este
moștenirea nobilă a Bisericii lui Isus
Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Unul dintre evenimentele cele mai
minunate din istoria Bisericii a avut
loc atunci când Wilford Woodruff,
un apostol al Domnului, propovăduia
Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos
în Marea Britanie în anul 1840 – exact
la 10 ani după înființarea Bisericii.

Wilford Woodruff și alți apostoli
și-au concentrat munca lor în zonele
din Liverpool și Preston, Anglia, având
un succes considerabil. Vârstnicul
Woodruff, care mai târziu a deve-
nit președinte al Bisericii, s-a rugat
în mod constant lui Dumnezeu să-l
îndrume în această lucrare foarte im-
portantă. Rugăciunile sale l-au condus
spre diferite locuri pentru a preda
Evanghelia.

Președintele Monson ne-a învățat
că atunci când primim inspirație din
cer să facem ceva – să facem imediat –
să nu amânăm. Acest lucru este exact
ceea ce a făcut Wilford Woodruff.
Primind îndrumare clară din partea
Spiritusului de a „merge... în sud”, vâr-
stnicul Woodruff a plecat imediat și a
călătorit către o parte a Angliei numită

Herefordshire – un ținut agricol din sud-vestul Angliei. Aici, el a întâlnit un fermier prosper, pe nume John Benbow, fiind întâmpinat „cu bucurie și recunoștință” (Wilford Woodruff, în Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals* [1909], p. 117).

Un grup de peste 600 de oameni, care erau cunoscuți sub numele de United Brethren (Frăția unită),

„se rugase pentru lumină și adevăr” (Wilford Woodruff, în *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [2004], p. 91.) Domnul l-a trimis pe Wilford Woodruff ca răspuns la rugăciunile lor.

Învățăturile vârstnicul Woodruff au dat roade imediat și mulți au fost botezați. Brigham Young și Willard Richards i s-au alăturat în Herefordshire și cei trei apostoli au avut succes remarcabil.

În doar câteva luni, ei au organizat 33 de ramuri pentru 541 de membri care se alăturaseră Bisericii. Lucrarea lor minunată a continuat și, în cele din urmă, aproape toți membrii din United Brethren au fost botezați în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Mama străbunicii mele, Hannah Maria Eagles Harris, a fost una dintre primele persoane care l-a ascultat pe Wilford Woodruff. Ea l-a informat pe soțul ei, Robert Harris jr., că a auzit cuvântul lui Dumnezeu și că intenționa să fie botezată. Robert nu a fost încântat să audă ceea ce i-a povestit soția lui. I-a spus că o va însoți la următoarea predică a misionarului mormon și că îi va arăta acestuia că greșește.

Stând în primele rânduri la adunare, cu o hotărâre fermă de a nu fi influențat și poate chiar cu intenția de a-l interpela răuvoitor pe predicator, Robert a simțit imediat Spiritul, asemenea soției sale. El a știut că mesajul restaurării era adevărat și a fost botezat împreună cu soția lui.

Povestea lor de credință și devotament este similară cu cea a altor mii de oameni: când au auzit mesajul Evangheliei, au știut că era adevărat!

După cum spun scripturile: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine” (Ioan 10:27).

Auzind glasul păstorului, ei și-au dedicat în întregime viața lor Evangheliei și au urmat îndrumarea profetului Domnului. Răspunzând chemării de a aduna Sionul, ei și-au lăsat casele în Anglia, au traversat Oceanul Atlantic și s-au adunat cu sfinții în Nauvoo, Illinois.

Ei au acceptat Evanghelia din toată inima. În timp ce încercau să se stabilească în noua țară, ei au ajutat la construirea Templului Nauvoo plătind zeciuiala din munca lor – muncind odată la 10 zile la construirea templului.

Ei au fost profund întristați la vestea morții iubitului lor profet, Jospeh Smith, și a fratelui său Hyrum. Dar ei au mers înainte! Au rămas fideli credinței.

Când sfinții au fost persecutați și goniți din Nauvoo, Robert și Mariah s-au simțit binecuvântați de primirea înzestrării lor în templu, cu puțin timp înainte de a traversa râul Mississippi și de a se îndrepta spre vest. Deși nu erau siguri care le va fi viitorul, ei erau siguri de credința și mărturiile lor.

Având șase copii, au mers greu prin noroi când au traversat Iowa pe drumul spre vest. Ei și-au construit un adăpost temporar pe malul râului Missouri în locul care a devenit cunoscut drept Cartierul de iarnă.

Acest grup de pioneri neînfrunțați așteptau îndrumare din partea apostolilor privind modul în care își vor continua drumul spre vest și când anume. Planurile tuturor s-au schimbat când Brigham Young, președintele Cvorumului Celor Doisprezece, a lansat o chemare către bărbați de a sluji ca voluntari în armata Statelor Unite în batalionul cunoscut ulterior sub numele de Batalionul Mormon.

Robert Harris jr., a fost unul dintre cei peste 500 de pionieri mormoni care au răspuns la chemarea lui Brigham Young. El s-a înrolat, chiar dacă aceasta însemna că urma să-și lase în urmă soția însărcinată și șase copii mici.

De ce el și alți bărbați au făcut aceasta?

Răspunsul poate fi dat folosind cuvintele stră-străbunicului meu. Într-o scrisoare pe care a trimis-o soției sale când batalionul a făcut o scurtă oprire lângă Santa Fe, el a scris: „Credința mea este mai puternică decât oricând și când mă gândesc la lucrurile pe care ni le-a spus Brigham Young, le cred ca și cum Marele Dumnezeu mi le-ar fi spus”.

Pe scurt, el știa, la fel cum știau și ceilalți bărbați, că îl urma pe profetul Domnului. De aceea au făcut ceea ce au făcut! Ei știau că erau conduși de un profet al lui Dumnezeu.

În aceeași scrisoare el a exprimat sentimentele sale de dragoste pentru soția și copiii săi și le-a spus că se ruga constant ca ei să fie binecuvântați.

La sfârșitul scrisorii, a făcut această afirmație puternică: „Nu trebuie să uităm lucrurile pe care noi le-am auzit (le-am văzut) și trăit în Templul Domnului”.

Împună cu mărturia lui de dinainte în care menționa că „noi suntem conduși de un profet al lui Dumnezeu”, aceste două îndemnuri sacre au devenit pentru mine ca o scriptură.

La optsprezece luni după plecarea batalionului, Robert Harris s-a întors, în siguranță, la iubita sa, Mariah. Ei au rămas fideli și credincioși Evangheliei restaurate de-a lungul vieții lor. Au

avut 15 copii, dintre care 13 au trăit, ajungând la maturitate. Bunica mea Fannye Walker, din Raymond, Alberta, Canada a fost una dintre cei 136 de nepoți ai lor.

Bunica Walker a fost mândră de faptul că bunicul ei slujise în Batalionul Mormon și dorea ca toți nepoții ei să știe acest lucru. Acum, deoarece sunt bunic, înțeleg de ce era atât de important pentru ea. Ea dorea să întoarcă inimile copiilor către părinții lor. Dorea ca nepoții ei să cunoască moștenirea lor dreaptă – deoarece știa că aceasta le va binecuvânta viața.

Cu cât simțim mai din plin legătura dintre noi și strămoșii noștri drepecți, cu atât este mai probabil să facem alegeri înțelepte și corecte.

Acest lucru este adevărat. Fiecare dintre noi va fi binecuvântat din belsug, dacă va cunoaște povestirile de credință și curaj care i-au condus pe strămoșii noștri să se alătore Bisericii Domnului.

De prima dată când Robert și Mariah l-au auzit pe Wilford Woodruff propovăduind și mărturisind despre restaurarea Evangheliei, au știut că Evanghelia era adevărată.

Ei au știut, de asemenea, că indiferent de încercările sau greutățile prin care aveau să treacă, aveau să fie binecuvântați dacă rămâneau fideli credinței. Parcă auziseră cuvintele profetului nostru de astăzi, care a spus: „Niciun sacrificiu nu este prea mare... pentru a primi binecuvântările în templu” (Thomas S. Monson, „Templul sfânt – un port pentru lume”, *Liahona*, mai 2011, p. 92).

Pe moneda de două livre din Regatul Unit este inscripționat „Stăm pe umerii giganților”. Când mă gândesc la pionierii noștri importanți, simt că noi *toți* stăm pe umerii giganților.

În al doilea rând, nu trebuie să uităm că suntem conduși de către un profet al lui Dumnezeu.

Eu depun mărturie că noi *suntem* conduși de către un profet al lui Dumnezeu. Domnul a restaurat Biserica Sa în zilele din urmă prin intermediul profetului Joseph Smith și noi nu trebuie să uităm că am fost conduși printr-o serie neîntreruptă de profeți ai lui Dumnezeu începând cu Joseph Smith și continuând cu fiecare profet până la profetul nostru de astăzi – Thomas S. Monson. Îl cunosc, îl respect și îl iubesc. Eu depun mărturie că el este profetul Domnului, astăzi, pe pământ.

Îmi doresc din toată inima ca, împreună cu copiii și nepoții mei să onorăm moștenirea strămoșilor noștri drepti – acei pionieri mormoni care au dorit să sacrifice totul și să-L apere pe Dumnezeul lor și credința lor. Mă rog ca fiecare dintre noi să trăiască fideli credinței pe care părinții noștri au prețuit-o. În numele sfânt și sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul L. Tom Perry
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Supunere prin credința noastră

Supunerea reprezintă credința noastră în înțelepciunea și puterea celei mai înalte autorități, care este Dumnezeu.

Serile în familie pe care sora Perry și cu mine le ținem în fiecare seară de luni au devenit brusc mai mari. Fratele meu, fiica sa, fratele lui Barbara și o nepoată și soțul ei s-au mutat în același complex de locuințe. Este singura dată, de când eram copil, când am fost binecuvântat să am membri ai familiei care locuiesc lângă mine. Atunci, familia mea locuia pe aceeași stradă cu câțiva dintre membrii familiei extinse a mamei mele. Casa bunicului Sonne era următoarea casă dinspre nord față de a noastră, iar cea a mătușii Emma, următoarea dinspre sud. În partea sudică a străzii locuia mătușa Josephine, iar în partea estică, unchiul Alma.

În copilărie, ne vedeam zilnic cu membri ai familiei noastre extinse și împărtășeam momente muncind împreună, jucându-ne împreună și conversând unii cu alții. Nu puteam face mari năzbâtii fără ca mamele noastre să afle foarte repede. Lumea noastră este diferită acum – majoritatea membrilor unei familii locuiesc în zone diferite. Chiar dacă locuiesc relativ aproape unii de alții, deseori ei nu sunt vecini. Totuși, vreau să cred că perioada în care eram un băiețel

și situația mea actuală sunt un pic precum raiul, având membri dragi ai familiei care locuiesc aproape unul de celălalt. Acest lucru îmi amintește mereu despre natura eternă a familiei.

Când eram copil, am avut o relație specială cu bunicul meu. Deoarece eram fiul cel mai mare din familia mea, eu curățam zăpada iarna de pe borduri iar, vara, aveam grijă de gazonul casei noastre și de cel al caselor bunicului și al celor două mătuși ale mele. De obicei, bunicul stătea pe veranda din fața casei în timp ce eu tundeam gazonul. Când terminam, eu stăteam pe treptele din față și discutam cu el. Acele momente sunt amintiri prețioase pentru mine.

Într-o zi, l-am întrebat pe bunicul meu cum pot să știu dacă fac mereu ceea ce este bine, dat fiind că viața este plină de atât de multe alegeri. Așa cum făcea bunicul meu de obicei, el mi-a răspuns relatându-mi o întâmplare din timpul vieții sale la fermă.

Mi-a vorbit despre cum dresezi o pereche de cai pentru ca ei să lucreze împreună. Mi-a explicat că o pereche de cai trebuie să știe mereu cine este la conducere. Unul dintre modurile de a controla și dirija un cal este de